

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Adami Contzen E Societate Iesv, SS. Theol. Doct.
Commentaria In Qvatvor Sancta Iesv Christi Evangelia**

Contzen, Adam

Coloniæ Agrippinæ, M.DC.XXVI

Quæstio 2. Quæ sit blasphemia in spiritum S.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82999](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82999)

blasphemia, quam Pharisei tunc usurparunt, de quibus etiam lata est huiusmodi sententia, perspicuum est, eam etiam nunc blasphemare Spiritum sanctum, hoc est detrahere Spiritui sancto, quicunque effectus & fructus Spiritus sancti, aduersario ipsius attribuit: quod peccatum incurrimus plerique nostrum, qui securi periculo temere strenuum saepe numero appellamus ambiciosum, & ei qui iusta indignatione perzelam moueatur & eam rem indicans iracundia calumnia impingimus, & ad eundem modum alia iniquis adducti suspitionibus, ementitis nominibus, de aliquo dicimus.

S. Athanasius pluribus ista verba exponit, & egregie illis Spiritus sancti diuinitatem probat. Refutat igitur Ecclesiam exinde Eunomianos, qui Spiritus sancti deitatem oppugnabant: non tamen idcirco omnes illi in Spiritum sanctum modo illo singulari peccabant, multo eius infirmitate, ignorantiaque de iniquitate. Sed Athanasium audiamus. Tu autem, ait, percontaberis, cur blasphemiam in filium reueretur, in Spiritum reuerentiam non obtineat, neque in hoc seculo, neque in futuro. Idem contra Arium disputat. Vides hic aequalem esse Spiritum Dei, idque etiam in futuro seculo: ut erunt qui in Deum Patrem blasphemant, non purificabitur quo minus obnoxius sit eterna punitio: ita quoque, qui in Spiritum sanctum blasphemias dicunt, euerit aeterni peccati lapsum huiusmodi extra veniam constituto. Si enim Spiritus ille servilis conditionis esset, nequaquam, qui in eum offenderit aeterno supplicio plecteretur, sicuti is qui in creatam Dei magnificentiam blasphemias dicit. Quem autem hic filium Dei Spiritum appellat, eundem illam quidam ex discipulis Christi de eo tractans, digitum Dei nominat: sacre animo repeti inquisitionem de filio in Exodo habitam, & inuenies aeternam Spiritus sancti potestatem consubstantiali esse Patri, eo quod digitus ipsius nuncupetur.

Et hom. de Semente. Vides, ait, quod quem in superioribus nominauerat Spiritum sanctum, in sequentibus appellauit Deum: Insiper & c. no Paulo in secunda ad Thessalon. Epistola querente ad istum modum: Dominus autem dirigat corda vestra in dilectionem Dei, & tolerantiam Christi: In hac Epistola, quoniam Dominum appellat, putat, omnium ne Dominum Deum Patrem: an Spiritum sanctum? Nam Christum expresse recensuit. Si enim primo loco Patrem constituit, Deus est Spiritus, Sin Spiritum primo loco ibi nominatum confiteris, necessum est, ut eum Dominum eoque facias: quod si Dominus est, nimirum Deum quoque habendus fuerit. Scriptum est enim, Ego sum Dominus Deus tuus. Quare & inuenies ubique scriptum, eiusdem effectus Spiritum sanctum, & eum a gloria Patri & Filii ab uno non esse.

Accipitur peccatum in Spiritum sanctum: Agnitio veritatis, ex eiusdem odio, & inuidia impugnatio. repugnante conscientia.

QUESTIO III.

An unquam remittatur?

Theophylactus, & Abulensis aiunt non remitti sine penitentia, sed hoc est omnibus commune. Richardus, nihil de pena temporali remissionem penitentibus. Aug. disertè docet non remitti lib. 21. de ciuit. Dei. c. 24. Si qui autem, inquit, vsq. ad mortem habebunt cor impenitens, nec ex inimicis conuertentur in filios, nunquid iam pro eis, id est, pro talium defunctorum spiritibus orat Ecclesia? Cur ita, nisi quia iam in parte diaboli computantur qui dum essent in corpore, non sunt translati ad Christum? Eadem itaque causa est, cur non oreretur tunc pro hominibus aeterno igne puniendis, quia causa est ut neque nunc, neque tunc oreretur pro Angelis malis: quia itidem causa est, ut quoniam pro hominibus nunc vix oreretur, etiam malis, tamen nec nunc oreretur pro infidelibus, impijs, defunctis. Nam pro defunctis quibusdam, vel ipsius Ecclesiae, vel quorundam piorum exaudiri oratio: sed pro his quorum in Christo regeneratores, ne vsque adeo vicia in corpore male gesta est, ut tali misericordia.

diu iudicentur digni non esse, nec vsque adeo bene, ut talem misericordiam reperiantur necessariam non habere. Sicut etiam facta resurrectione mortuorum non deerunt, quibus post penas, quas patiuntur spiritus mortuorum, impetratur misericordia, ut ignem non mittantur aeternum. Neg. enim de quibusdam veraciter diceretur, quod non eis remittatur neque in hoc seculo, neque in futuro, nisi essent quibus etsi non in isto tamen remitteretur in futuro. Sed ille quoque intelligit non penitenti, non remitti. cum impenitentiam finalem esse designat peccatum in Spiritum sanctum. Sic clarius, Epistola ad fratres orthodoxos. Quin & hoc obseruandum est, non dixisse Christum blasphemanti & penitentiam agentis remissionem dandam non esse, sed blasphemanti, & in blasphemiam manenti. Quandoquidem nullum est peccatum irremissibile apud Deum, in illis, qui verè, & ex animo, ut par est, penitentiam agunt. Probare id etiam aggreditur eadem Epistola. Plerique eorum, ait, qui in terris agunt, terribilis est sermo Dei, ubi dicit, Omne peccatum & blasphemia remittitur hominibus, sed qui dixerit verbum contra Spiritum sanctum, non remittetur ei, nec in hoc seculo, nec in futuro. Quapropter admonet Diuus Apostolus, indicans literam occidere, Spiritum viuificare, plerique, siquidem sacram Scripturarum, siuxta litteram septimus, in nefarias collahemur blasphemias, quale est illud elogium Domini superius dictum, quod quidem, si absque secundum verba capiamus, in nefarias precipitabitur sententias, quin & ipsum Dominum sibi ipsi contrarium deprehendimus. Si enim quisquis verbum dixerit contra Filium, id ei remittitur: cur ergo alius dicit: Qui me abnegat coram hominibus, abnegabo & ego eum coram Angelis Dei?

Sententia igitur Athan. Basi. Ambr. est ægerrimè ægerrimè remitti: est enim talis locutio, qualis illa. Impossibile remitti.

est diuitem intrare in regnum Cælorum, quia exculcationis aut lenitatis nihil habet, alia mortalia ex ignorantia vel imbecillitate sunt, & si ex malitia, hoc tamen genus specialiter gratia & Spiritui S. repugnat.

Marc. 3. 28. Amen dico vobis, & c. Non habet remissionem in æternum, sed reuerit æterni delicti. Luc. 12. 10. Omnis qui dicit verbum in filium hominis, itaque opponitur blasphemiam in filium hominis, & alijs relictis, quia ex scientia & malitia est hoc Phariseorum videntium miracula & subannantium impietas.

Ordinari tales resistunt penitentia, qua sola peccata remittuntur. Ideo non remittitur.

Beda etiam & Vega l. 3. in Trid. c. 9. posse hoc peccatum dimitti, sed nunquam tamen re ipsa dimitti.

Verum Chrysostomus aliiq. existimant Iudæorum quosdam ex hisce blasphemias remissionem accepisse. Ideoque interpretantur plerique non nisi difficilimè remitti, aut natura sua non remitti, esse enim tale, quod remissionem merito excludat, etsi aliquando Dei bonitate remittatur, ut D. Thom. 2. 2. q. 14. a. 3.

§. 2. Qui sic interpretantur, puniri in hac vita & futura, nihil peculiare tribuunt hinc peccato, quod non plerique conveniat, omnia enim puniuntur subtractione gratia quæ sunt mortalia, angore conscientia, aliisque crebro pœnis. At Christus ait non remitti, in hac vita, quod non est, punietur. Deinde comparatur alijs peccatis, de illis dicitur, omne peccatum & blasphemia remittetur hominibus; sensus est: culpa & pœna remittentur; non autem sensus. Non punietur, nec in hac vita, nec in futura, ergo & in anthetice eundem sensum obseruare oportet.

§. 3. Nonnulli idcirco remitti negant, quod scienter committatur. Non rectè, multa enim scienter delinquentium delicta Deus condonat, ut Davidis, Petri, aliorumque.

§. 4. Caluinus, omnino remitti negat, hoc loco. [Durius, inquit, hoc quibusdam videtur, ideoque ad puerile cauillum confugiunt. Irremissibile vocari, quoniam eius venia rara sit & ad impetrandum difficilis. Atqui expressius loquutus est Christus, quam ut

Caluinus
negat omnia
remitti.